

## Chương 42

### Đường Cùng

hông ai muốn đi trên con đường cùng, nếu có một con đường nào khác.  
Trừ trường hợp bắt buộc. Không ai bắt buộc mình, trừ chính mình tự bắt buộc.

Trừ bắt buộc để tìm một nhiệm mầu, đưa đến một lối thoát, nếu không là liều !  
Con đường núi nhỏ hẹp quá, hiểm trở, gồ ghề quá, mừng tượng một con đường chông.

Nhưng, qua khỏi đoạn đường này, phía trước có đường để đi.

Thời gian vào chính ngọ.

Lão đứng lại ở một khu rừng, nấp dưới bóng cây rậm, tránh ánh nắng như thiêu đốt.

Lão nghe mệt.

Trước kia, giết người nhiều hơn thế, lão vẫn khỏe như thường.

Và lão nhận thấy mình già, quá già.

Bao nhiêu năm tranh đấu, tạo dựng được cái gì ! Giờ đây cái gì còn lại với lão, ngoài số tuổi cao với xác thân nhọc mệt ?

Trầm Tam Nương ngồi trên chiếc bao hành lý, đối diện với lão.

Bà vốn là tay ăn mặc kỹ, song hiện tại y phục bê bết những máu, những bụi cát, chân mang giày rách, bàn chân cũng rướm máu.

Bà mệt nhọc hơn lão vì phải mưa nhiều.

Vừa rồi, bà phải khó khăn lắm mới gỡ được nửa mảng đầu có một phần má, bắn vào mớ tóc rối của bà, dính nơi đó nhúng nhằng.

Chỉ chạm tay vào đó, để lấy ra khỏi tóc, bà đã mưa rồi, qua xúc giác nhầy nhụa nói chi đến hơi tanh !

Dù giữa trưa, nóng bức, một cơn gió phất qua, bà cũng rung người.

Bà lạnh ? Không, làm gì lạnh vào giờ này ?

Bà sợ ? Sợ tiếng động.

Ngực áo của bà tét rộng, thanh đao của Độc Nhân Long suýt sã ngực bà ra làm hai.

Bà không oán hận. Nói oán hận, tức nhiên là ám chỉ Vạn Mã Đường.

Chính bà tự tìm cái khổ mà ! Bà còn oán hận ai ?

Mã Không Quần đang nhìn bà.

Trước kia, mỗi lần lão nhìn như vậy là bà cười, cười rất tươi, duyên dáng.

Bây giờ, bà cúi đầu, nhìn xuống bộ ngực hở hang.

Mã Không Quần thở dài:

- Trong bao, còn có y phục, sao người không lấy ra thay đổi ?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Tôi không thay.

Một lúc lâu, Mã Không Quần lại hỏi:

- Người tưởng gì ?

Trầm Tam Nương đáp:

- Tôi không tưởng chi hết.

Mã Không Quần tiếp:

- Mừng tượng người có tâm sự.

Trầm Tam Nương thốt:

- Dù có, tôi cũng không cáo tố với đường chủ.

Mã Không Quần có cảm tưởng như bị ai tát tay vào mặt.

Con người đó, lừa dối lão, phản bội lão, nhưng chưa bao giờ làm một điều gì nghịch ý lão trước mặt lão.

Bây giờ, bà đã nghịch ý lão.

Lần thứ nhất bà không tuân theo ý lão !

Nhưng, lão làm gì bà đây ?

Già rồi, lão không thể làm như thanh thiếu niên, nhào tới, túm lấy tóc bà, mà dấm mà đá !

Lão chỉ cười, nhắm mắt lại dưỡng thần !

Trầm Tam Nương bỗng thốt:

- Ông vừa hỏi tôi tưởng gì. Tôi vẫn không muốn nói, nhưng bây giờ tôi lại thấy cần nói, đã đến lúc tôi phải nói.

Mã Không Quần gật đầu:

- Người cứ nói.

Trầm Tam Nương tiếp:

- Đáng lẽ, ông không nên giết họ.

Mã Không Quần hỏi:

- Không nên ?

Trầm Tam Nương lắc đầu:

- Không nên !

Mã Không Quần không mở mắt, một lúc lâu, lão thốt:

- Ta giết họ, vì họ bán rẻ ta. Vô luận là ai bán rẻ ta cũng phải chết.

Trầm Tam Nương cắn môi.

Mường tượng bà cố ngăn chặn ngọn sóng trong lòng, song bà không ngăn được, phải cất tiếng:

- Chẳng lẽ tất cả những người đó đều bán rẻ ông ? Chẳng lẽ nữ nhân và trẻ nít cũng bán rẻ ông ? Tại sao ông giết tất cả, không chừa một mạng ?

Mã Không Quần lạnh lùng:

- Tại vì ta còn muốn sống !

Trầm Tam Nương cười lạnh:

- Ông muốn sống, người khác dễ thường không muốn sống sao ? Nếu chúng ta muốn đi, bọn đó tuyệt nhiên không làm sao ngăn trở nổi. Tại sao ông hạ độc thủ ?

Mã Không Quần nắm chặt đôi tay, gân xanh nổi vồng.

Lâu lắm rồi mới buông lời nắm tay, rồi từ từ đứng lên, đi ra khỏi khu rừng, đến một ngọn suối vốc nước rửa mặt.

Nước mát mang lại sự bình tĩnh nơi tâm hồn.

Ai ai cũng cho rằng lão là con người trầm tĩnh phi thường chỉ có lão tự biết mình khi cơn giận bốc lên, là lão khó dè nén.

Trầm Tam Nương đi theo sau, đứng lặng nhìn lão.

Lưng chưa còng, hông còn thon, cái thon của con nhà võ, từ phía sau nhìn tới, vô luận là ai cũng không phát hiện cái già của lão.

Vì lý do báo thù, bà hiến thân cho lão, song dù muốn dù không bà cũng thấy hài lòng được tiếp cận lão, cái hài lòng sự thực trong mộng ước của một nữ nhân.

Bà cũng có tiếp xúc với một số nam nhân khác, song ở họ bà không tìm thấy những điểm là cho bà hài lòng, như ở lão.

Bà tự hỏi:

- Có phải vì thế mà ta đi theo lão ?

Bất giác, bà nghe nhiệt độ trong người tăng gia.

Mã Không Quần biết là có Trầm Tam Nương đi theo sau, song không quay đầu.

Qua khỏi con suối đó, là đoạn đường núi tận cùng, từ đó đi tới là vào đồng bằng. Tuy là đồng bằng bất quá là một bãi đất trống có trồng lúa, còn thuộc vùng núi non này.

Mã Không Quần thốt:

- Qua khỏi bãi đất này, chúng ta đến chân núi, xuống đến đó rồi, chúng ta tìm nhà nông, tá túc qua đêm.

Trầm Tam Nương hỏi:

- Rồi sau đó ? Ông chuẩn bị như thế nào ?

Mã Không Quần trầm ngâm một lúc, đoạn từ từ cất tiếng:

- Người hỏi ta phải làm sao ? Người còn hỏi ta phải làm sao ? Còn người ?

Trầm Tam Nương nắm chắc đôi tay, đáp:

- Tôi hỏi ông ? Tôi không có ý kiến gì ?

Mã Không Quần im lặng.

Trầm Tam Nương cười lạnh tiếp:

- Có phải là ông cũng sẽ giết hết cả nhà nông dân đó để diệt khẩu ?

Mã Không Quần chột quay mình, nhìn bà, gằn giọng:

- Một con người, trong khi đào vong, bắt buộc có lúc phải làm những việc mà chính mình ghê tởm. Ta không hề gọi người đi theo, không bao giờ ta có gọi người đi theo.

Trầm Tam Nương cúi đầu:

- Chính tôi muốn đi theo ông, tôi vốn quyết tâm làm như vậy. Vô luận ông đến đâu, tôi cũng đi theo, ông sống tôi sống, ông chết tôi chết.

Bà đổ lệ, tiếp qua nước mắt:

- Tôi đã quyết tâm hiến mình trọn vẹn cho ông, vĩnh viễn cho ông, chỉ vì ... tôi nhận mình có lỗi với ông, tôi cũng nhận ông là một nam tử hán dù trước kia ông có làm gì, cũng không quan hệ chi đến tôi. Nhưng bây giờ ... bây giờ ...

Mã Không Quần hỏi:

- Bây giờ thì sao ?

Trầm Tam Nương khóc một lúc, lau lệ rồi đáp:

- Bây giờ thì tôi thay đổi rồi.

Bà buông xong câu nói, nghe con tim nhói lên.

Bởi, bà cũng chưa thức ngộ rõ rệt, chính bà thay đổi hay Mã Không Quần thay đổi.

Mã Không Quần bình tĩnh nhìn bà, thần sắc lạnh lùng.

Lão hiểu, biến đổi là lẽ hằng và biến đổi thường hiển hiện ở địa hạt cảm tình ở giới nữ nhân.

Hướng chi, con người trong cảnh đào vong, luôn luôn sống với sự lo âu ?

Lão gật đầu, đáp:

- Được ! Đến do người tự nguyện đến, chứ ta không yêu cầu. Hiện tại, người muốn đi, thì cứ đi. Ta không bao giờ cưỡng ép trở ngăn.

Trầm Tam Nương cúi đầu:

- Tôi suy nghĩ kỹ lắm rồi. Tôi đi, là có lợi cho ông nhiều.

Mã Không Quần cười nhạt:

- Đa tạ người ! Hảo ý của người ta hiểu.

Trầm Tam Nương không chịu đựng nổi ba tiếng "đa tạ người" của lão.

Trong giây phút, bà cảm thấy thẹn.

Bà suýt cải biến chủ ý.

Hồi ức lại mọi việc đã qua, bà phải nhìn nhận luôn luôn lão đối xử đẹp với bà.

Mã Không Quần hỏi:

- Người chuẩn bị đi về đâu ? Làm gì ?

Trầm Tam Nương cắn môi cười đáp:

- Hiện tại tôi chưa có chủ ý. Có lẽ trước hết tôi kiếm một số tiền, rồi sinh nhai với nghề buôn bán nhỏ, mà cũng có thể tôi tậu đất, lập vườn, cấy lúa ...

Mã Không Quần hỏi:

- Qua ngày đoạn tháng nổi chẳng ?

Trầm Tam Nương đáp:

- Nếu là trước kia thì tôi không thể chịu đựng nổi. Song bây giờ, tôi chỉ mong cần được an tĩnh thôi. Tôi hy vọng được tự do, tự tại, sống vài năm, lúc đó có chết đi, cũng chẳng còn luyến tiếc gì nữa.

Mã Không Quần hỏi:

- Nếu chưa chết gấp ?

Trầm Tam Nương đáp:

- Vào chùa thế phát làm ni cô !

Mã Không Quần cười mỉm:

- Đừng nói với ta những lời đó, ta không cần nghe làm chi. Ta biết, chẳng bao giờ người làm ni cô đâu. Thực sự thì người còn thanh xuân, tốt hơn nên tìm một nam nhân nào đó mà gá nghĩa, một nam nhân nhỏ tuổi ôn nhu, chứ ta thì ...già rồi ! Quá già ...

Lão cười, nụ cười không che dấu được ý niềm tặc, phần nộ.

Trầm Tam Nương không nhìn lão, thở dài tiếp:

- Tôi không bao giờ tìm nam nhân ! Tôi ...

Mã Không Quần chặn lời:

- Người không tìm nam nhân thì nam nhân tìm người !

Trầm Tam Nương trầm lặng một lúc:

- Việc tương lai, không ai dự liệu được !

Mã Không Quần lạnh lùng:

- Thực ra, ta hiểu rõ người lắm rồi. Nữ nhân như người đó, nếu vắng nam nhân trong ba hôm thôi, người sẽ không bao giờ ăn được, ngủ được, người sẽ cảm thấy cuộc sống mất hết thú vị ...

Trầm Tam Nương kinh hãi, không tưởng Mã Không Quần lại có thể nói những lời thô tục như thế ?

Mã Không Quần phần nộ đến đỏ mặt.

Lão buông luôn:

- Nhu cầu nam nhân của người còn cần thiết hơn nhu cầu ẩm thực, ta đề nghị người nên trở về với nghề điểm là hay hơn hết ! Làm điểm thì không sợ thiếu nam nhân vả lại người còn có thể đổi món hàng ngày.

Trầm Tam Nương lạnh. Vừa rồi bà cảm thấy thẹn, bây giờ thì niềm thẹn đổi thành niềm giận, bà cao giọng đáp:

- Đề nghị đó tốt lắm, tôi có thể thực hiện. Bất quá tôi còn lo nam nhân ít quá. Mỗi ngày một vài người thì không đủ, phải có từ năm bảy người trở lên mới được !

Mã Không Quần vung tay tát mạnh vào mặt bà, thuận thế chụp luôn mớ tóc của bà, xoay mặt quát:

- Người còn nói thêm một tiếng nữa, ta giết người ngay.

Trầm Tam Nương cười lạnh:

- Ông giết tôi, thì càng tốt chớ có sao ! Đáng lẽ ông đã giết tôi từ lâu rồi kia mà ! Nếu tôi chết sớm thì tôi đâu còn phải ăn ngủ với ông thêm bao nhiêu đêm ngày kể từ lúc đó ! Ông nên biết, trong những hôm sau này, tôi tưởng ông không tưởng nổi.

Bà chỉ còn có cách là nói những lời như vậy mới gây thương tổn cho lão.

Mã Không Quần nắm chặt bàn tay đưa cao lên, mắt trợn trừng nhìn bà.

Tay quyền lơ lửng đó, chưa giáng xuống đầu bà.

Một lúc sau, lão thở dài buông xuôi tay xuống, lơ lửng tay.

Trong cái thoáng đó, lão chợt biến thành già hơn, suy nhược, mệt mỏi ...

Lão khoát tay:

- Người đi đi, đi gấp đi ! Tốt hơn, vĩnh viễn người đừng để ta gặp lại. Tốt hơn ...

Bỗng, lão nín lặng.

Lão vừa thấy ánh đao chớp, từ phía sau lưng Trầm Tam Nương xẹt tới.

Trầm Tam Nương nhắm mắt, đôi mắt trợn lên như lồi ra, đôi mắt ngời lên vẻ kinh ngạc, sợ hãi, đau đớn.

Bà đưa tay về phía Mã Không Quần, như để vơ vào lão.

Song, lão đã lùi lại một bước.

Bà mấp máy môi, như để nói gì, lời chưa thoát ra, bà đã ngã xuống.

Một thanh đoản đao cắm phập nơi lưng bà.

Thoạt đầu vừa trông thấy thanh đoản đao, Mã Không Quần vừa phẫn nộ vừa kinh ngạc.

Nhưng, liền sau đó, lão khiếp sợ rõ rệt, sợ đến độ không bước tới nâng Trầm Tam Nương lên.

Mồ hôi lạnh đầm ướt đầu lão.

Phi đao từ khu rừng bắn ra, song không một bóng người thấp thoáng tại khu rừng.

Mã Không Quân lùi, từng bước một, bước một, niềm khiếp sợ gia tăng theo bước lùi.

Trầm Tam Nương nằm tại chỗ, oằn oại rên rỉ.

Lão không còn nhìn bà ta nữa, lão chỉ cố đến xác thân lão, lão chạy nhanh xuống núi.

Nghe tiếng chân lão xa dần, xa dần, Trầm Tam Nương nghe con tim trầm xuống, dần dần.

Bà không tưởng con người đó có thể ly khai bà một cách tàn nhẫn như vậy !

Ít nhất lão cũng phải hỏi qua bà một vài tiếng chớ !

Sau đó, bà lại nghe tiếng chân, rồi một người thở dài thốt:

- Không ngờ Vạn Mã Đường chủ là một nam nhân như thế ! Dù cho lão không thể báo cừu cho bà, ít nhất lão cũng phải chiếu cố đến bà ! Vậy mà lão vẫn bỏ chạy được, chạy nhanh hơn chó bị đuổi !

Âm thanh một nam nhân ! Âm thanh lạ !

Có phải là người ám toán bà ?

Người đó tiếp:

- Tuy bà chết nơi tay tại hạ, song lão mới là người đáng cho bà hận. Chỉ vì so với tại hạ, lão có nhiều lỗi hơn.

Quả nhiên là người đó hạ độc thủ.

Trầm Tam Nương định xoay trở mình xem người đó là ai.

Nhưng, người đó đạp chân lên lưng bà, cười lạnh mấy tiếng tiếp lời:

- Bà muốn thấy tại hạ ? Thấy làm chi ! Bà không nhận ra tại hạ đâu. Bởi không bao giờ bà gặp tại hạ, dù chỉ là một lần.

Trầm Tam Nương rung giọng:

- Đã là xa lạ với nhau, sao các hạ sát hại tôi ?

Người đó đáp:

- Tại vì tại hạ nhận ra, bà chết còn sướng hơn là sống mà phải chịu đau khổ dài dài.

Trầm Tam Nương cắn răng.

Chính bà cũng nghĩ như vậy mà !

Người đó tiếp:

- Nếu tại hạ là nữ nhân, gặp một nam nhân hạng Mã Không Quân, tại hạ cũng không tưởng sống ! Bất quá chết, có nhiều cách chết...

Trầm Tam Nương không nói gì.

Người đó tiếp:

- Hiện tại, bà chưa chết, tại hạ có thể cho bà biết, có lúc cái chết sướng hơn cái sống đó bà, song phải chết gấp, chết nhanh chết không kịp hay biết gì. Chứ còn chết từ từ, chết với dày vò, ray rứt, thì tại hạ nghĩ cái chết đó không thú vị lắm.

Trầm Tam Nương cố gắng hỏi một câu:

- Chẳng lẽ các hạ muốn hành hạ tôi ?

Người đó đáp:

- Vấn đề còn tùy nơi bà, xem bà có chịu nói hay không, và bà có nói thật hay không ?

Trầm Tam Nương hỏi:

- Các hạ muốn tôi nói gì ?

Người đó cúi xuống, nhặt chiếc bao cầm tay, tiếp:

- Chiếc bao này cũng đáng giá lắm, song tài sản của Vạn Mã Đường không chỉ bao nhiêu đây mà thôi. Lúc lão chạy đi, lão giấu tài sản của lão ở nơi nào ?

Trầm Tam Nương đáp:

- Tôi không biết ! Sự thật là vậy !

Người đó tiếp:

- Nếu bà nói lại một lần nữa là không biết, thì tại hạ sẽ lột trần truồng bà, trước hết hưởng thụ bà, sau đó sẽ cắt đứt gân chân bà, mang bà xuống chân núi bỏ vào kỷ viện.

Y cười nhẹ, tiếp luôn:

- Bà nên biết, cũng có nam nhân không chê gái điểm tàn tật. Huống chi, dung nhan của bà hấp dẫn lắm mà !

Trầm Tam Nương lạnh người.

Bà đoán qua giọng nói, con người đó nói được là làm được.

Người đó tiếp:

- Bây giờ tại hạ hỏi bà, bà biết hay không biết ?

Trầm Tam Nương ấp úng:

- Tôi ... tôi ...

Bỗng, vừa lúc đó, từ dưới chân núi, tiếng lục lạc vang lên vọng đến cực trường, rất êm tai.

Âm thanh dịu dàng của một thiếu nữ vang tiếp:

- Ta biết, nhất định là lão thoát đi theo con đường này. Ta linh cảm như vậy !

Có tiếng cười của nam nhân.

Thiếu nữ sùng sộ:

- Người cười cái gì ? Cho người biết, đừng khích thường linh cảm của nữ nhân ? Có lúc rất chuẩn xác đấy.

Trầm Tam Nương không nhận ra âm thanh của nữ nhân song giọng cười của nam nhân thì bà rất quen thuộc.

Dĩ nhiên, bà biết nam nhân là ai rồi. Tim bà đập rộn lên.

Bà nghe lưng bà nhẹ đi.

Người nào đó đã rút chân, phóng chạy mất dạng.

- o O o -